

RECUILL DE SENTÈNCIES DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA

Rosa Barceló Compte
Professora lectora
Universitat de Barcelona

D'entre les diverses resolucions dictades pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) durant el període que va des de l'agost del 2022 fins a l'abril del 2023, mereixen una menció especial les que a continuació se sintetitzen en matèria de prescripció, delació voluntària, ordre dels cognoms en la filiació, quantia de la compensació econòmica per raó de treball, còmput de la llegítima i impugnació d'acords en el règim de la propietat horitzontal.¹

1. LLIBRE PRIMER DEL CODI CIVIL DE CATALUNYA: DETERMINACIÓ DEL *DIES A QUO* DE LA PRESCRIPCIÓ I CONSTRUCCIÓ EXTRALIMITADA, ARTICLES 121-23.1 I 542-9 DEL CODI CIVIL DE CATALUNYA. SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA (STSJC) DEL 16 DE SETEMBRE DE 2022

La qüestió controvertida que analitza la Sentència és la del *dies a quo*, és a dir, la determinació del moment d'inici del còmput de la prescripció, en un supòsit de construcció extralimitada o d'accessió inversa reconeguda en l'article 542-9 del Codi civil de Catalunya (CCCat). La part recurrent considera que l'inici del còmput no es va produir en la data en què l'edifici es va acabar de construir i es va emetre el certificat de final d'obra (el mes de juny del 2007), sinó que el termini es va iniciar el dia en què es va conèixer plenament l'ocupació, i això fou a través d'un mitjà probatori adequat com és l'informe pericial que es va adjuntar a la demanda interposada el mes de novembre del 2017.

1. Aquest treball forma part del Projecte PID2019-107195RB-I00 "*Cumplimiento de los contratos y realidad digital: la adaptación del derecho contractual para la prevención de conflictos transfronterizos*", IPs: Dra. Mariló Gramunt Fombuena i Dra. Gemma Rubio Gimeno i de les activitats del Grup de Dret Civil Català UB (2021 SGR 347).

El TSJC, que ha desestimat el recurs de cassació, no comparteix l'argument de la recurrent i reitera el que ja han assenyalat altres sentències del mateix tribunal: que la determinació del *dies a quo* de l'article 121-23.1 CCCat parteix de la base d'un criteri subjectiu i que el titular de la pretensió n'ha de conèixer els fonaments materials i personals, els fets que hi donen lloc i la persona contra la qual s'ha d'exercir. Aquest criteri subjectiu, però, s'objectivitza i no cal que en cada cas s'atenguin les circumstàncies personals del titular, sinó que es considera una possibilitat real de coneixement i d'acord amb els estàndards d'una persona raonable o mitjana (es parla més de la cognoscibilitat que del coneixement). El Tribunal també emfasitza que la institució de la prescripció es materialitza sens perjudici de la doctrina relativa a la inadmissibilitat del retard deslleial en l'exercici dels drets i la consegüent pèrdua del dret (*Verwirkung*). En conseqüència, el termini de prescripció del cas es va iniciar amb la finalització de la construcció de l'edifici, moment en què la recurrent podia conèixer raonablement que s'havia produït la dita extralimitació o, si més no, podia recórrer a un peritatge que pogués determinar-la efectivament.

2. LLIBRE SEGON DEL CODI CIVIL DE CATALUNYA: LA TUTELA, DELACIÓ VOLUNTÀRIA, ARTICLE 222-9.2 CCCAT. STSJC DEL 22 DE DESEMBRE DE 2022

La part recurrent planteja el recurs de cassació perquè considera que s'ha vulnerat l'article 222-9.2b CCCat. Aquest article, en el marc de la delació voluntària, estableix la possibilitat que l'autoritat judicial prescindi de la designació establerta per un mateix en l'acte de delació voluntària si aquest s'ha fet dins l'any anterior a l'inici del procediment relatiu a la capacitat de la persona protegida.

El supòsit de fet d'aquesta sentència remet a la demanda presentada pel Ministeri Fiscal el dia 13 de febrer de 2020, en què sol·licitava la declaració d'incapacitat de la recurrent, que tenia seixanta-dos anys i se li havia reconegut un grau de discapacitat del 49 % i un deteriorament cognitiu atribuïble a lesions posttraumàtiques. Se sol·licitava el nomenament d'un tutor perquè li prestés els suports necessaris. Amb anterioritat, amb data 30 de maig de 2019 el Ministeri Fiscal ja havia presentat unes diligències preprocessals on es nomenava una fundació com a defensora judicial de la recurrent. La contestació a aquesta demanda inicial va ser presentada per la representació jurídica de la part que ara recorre en cassació i sol·licitava que el nomenament de tutor, si escaigués, recaigués en la persona que constava nomenada en l'escriptura pública del 6 de febrer de 2019. El que sol·licitava la demandada era l'aplicació de l'article 222-9.2b CCCat, que només permet prescindir de la delació voluntària, com s'ha dit, si s'ha fet dintre de l'any anterior al procediment relatiu a la capacitat, i, en aquest sentit, la demandada al·legava que la demanda del Ministeri Fiscal es va presentar més tard

d'aquell any (el 13 de febrer de 2020), mentre que l'acte de delació voluntària s'havia adoptat el 6 de febrer de 2019.

El Jutjat de Primera Instància va estimar la demanda i va fer recaure el nomenament de tutor en la fundació que resultés designada per la Direcció General de l'Autonomia Personal i la Discapacitat, de la Generalitat de Catalunya. La recurrent en cassació ja havia apel·lat abans contra la sentència d'instància i havia demanat que s'impugnés el nomenament com a tutor de la fundació que ha de designar la Generalitat. L'Audiència Provincial va desestimar el recurs presentat i va confirmar la sentència d'instància (tot fent notar la revisió de la norma catalana en matèria d'assistència arran de la publicació del Decret llei 19/2021, del 31 d'agost, pel qual s'adapta el Codi civil de Catalunya a la reforma del procediment de modificació judicial de la capacitat) i també el càrrec —ara d'assistent— a la fundació.

El TSJC també desestima el recurs presentat perquè considera que l'article 222-9.2b CCCat no ha estat vulnerat atès que les diligències preprocesals presentades també formen part del procediment a què fa referència el dit article (arg. ex art. 222-4.3 CCCat). Així mateix, també qüestiona la delació feta per la recurrent, ja que va quedar acreditat l'abús de les facultats inherents al càrrec de tutor per part del tutor nomenat voluntàriament en l'acte de delació. El Tribunal també considera que la recurrent, en el moment de la delació voluntària i atès que tenia les facultats cognitives afectades, no podia comprendre l'abast de la pròpia delació efectuada.

3. LLIBRE SEGON DEL CODI CIVIL DE CATALUNYA: FILIACIÓ NO MATRIMONIAL I ORDRE DELS COGNOMS DEL MENOR, ARTICLE 235-2.2 DEL CODI CIVIL DE CATALUNYA. STSJC DEL 3 D'OCTUBRE DE 2022

La Sentència del 3 d'octubre de 2022 estima parcialment el recurs de cassació interposat, que qüestionava la Sentència de l'Audiència Provincial de Tarragona perquè va considerar infringit l'article 235-2.2 CCCat, que estableix que els cognoms dels fills venen determinats per la filiació.

El supòsit de fet del qual parteix la dita sentència se situa en el marc de l'acció de reclamació de paternitat no matrimonial interposada pel recurrent en primera instància. Així, el recurrent va acumular l'acció de reclamació de la filiació i la d'impugnació de la filiació contradictòria i, si bé el Jutjat de Primera Instància de Reus va desestimar la demanda, l'Audiència Provincial de Tarragona va estimar el recurs d'apel·lació, va revocar la sentència de primera instància i va declarar la paternitat no matrimonial sobre la nena a favor del recurrent, però pel que fa als cognoms va mantenir els que ja tenia, derivats de la presumpció de paternitat matrimonial anterior, atès l'ús allargat en el temps que n'havia fet la menor i per tal de preservar, així, el dret fonamen-

tal d'aquesta a la pròpia imatge. El TSJC, a l'empara dels articles 235-2.2 i 211-6.1 CCCat, afirma que la menor ha de dur el cognom patern, de conformitat amb els articles 235-2.2 CCCat i 49.2 de la Llei del Registre Civil. En relació amb l'ordre dels cognoms, són els progenitors qui l'han d'establir de comú acord en la fase d'execució de la sentència, i això és així perquè ni en primera instància ni en apel·lació els progenitors han estat escoltats en relació amb aquesta qüestió, ni se'ls ha facilitat la possibilitat d'arribar a un acord.

El TSJC conclou que, davant d'un supòsit de filiació sobrevinguda i declarada ja judicialment la paternitat, la nena ha de dur també el cognom patern. Pel que fa a l'ordre dels cognoms, però, és una qüestió que s'ha de resoldre durant la fase d'execució si hi ha acord entre els progenitors; subsidiàriament, a manca d'acord, serà l'òrgan judicial d'aquella fase qui el determinarà en funció de l'interès superior de la menor.

4. LLIBRE SEGON DEL CODI CIVIL DE CATALUNYA: COMPENSACIÓ ECONÒMICA PER RAÓ DE TREBALL, CÀLCUL, ARTICLE 232-6.1 DEL CODI CIVIL DE CATALUNYA. STSJC NÚM. 56/2022, DEL 7 DE NOVEMBRE

La STSJC del 7 de novembre de 2022 resol el recurs de cassació que es presenta i que al·lega una infracció de les regles de càlcul de l'article 232-6 CCCat, relatiu a la compensació econòmica per raó de treball.

La part recurrent presenta un recurs perquè considera infringit l'article 232-6.1c CCCat. Així, considera que al càlcul del patrimoni final que determina l'increment patrimonial dels cònjuges durant la convivència no s'hi ha d'afegir el valor d'una de les masies (atès que era un bé subrogat), ni tampoc el valor de dues finques situades a Alemanya que van ser finançades amb la venda de béns provinents de l'herència de l'exdona de la part recurrent.

El TSJC, però, desestima el recurs en aquest extrem perquè la sentència d'apel·lació sí que va descomptar del patrimoni final del recurrent la suma de 2.300.764 € corresponent al valor que tenien els béns venuts provinents de l'herència que la part recurrent havia rebut de la seva exdona. El TSJC estableix que s'ha de descomptar del patrimoni final de cadascun dels cònjuges no només el valor dels béns que tenien en començar el règim i que conserven en el moment de l'extinció, sinó també el dels béns adquirits durant la convivència en substitució dels que es tenien a l'inici (és a dir, els subrogats). I afegeix que també cal descomptar les plusvàlues d'aquests béns (o dels adquirits abans de començar el règim) sempre que siguin degudes només al transcurs del temps o a l'oscil·lació dels mercats, però no si l'increment és imputable al manteniment i l'increment de valor dels dits béns i això es deu a l'activitat del titular per mitjà d'actes de conservació, reparació, renovació o ampliació.

El Tribunal sí que estima un dels motius al·legats pel recurrent: el que es relaciona amb una plusvàlua d'un bé originada pel transcurs del temps i que no havia de ser computada en el patrimoni final, sinó que s'hi havia de descomptar (arg. *ex art.* 232-6.1c CCCat).

5. LLIBRE QUART DEL CODI CIVIL DE CATALUNYA: QUANTIA I CÒMPUT DE LA LLEGÍTIMA. STSJC DEL 9 DE GENER DE 2023

La Sentència del 9 de gener de 2023 estima el recurs de cassació interposat contra la sentència dictada en segona instància que havia descomptat del cabal relict de la mare de la part recurrent els béns relictes procedents de l'herència del pare, atès que es trobaven en indivisió quan els dos pares vivien i que la recurrent ja havia obtingut el dret a la llegítima en la successió del seu pare. El TSJC recorda que la quantia de la llegítima parteix del valor que els béns de l'herència tenen en el moment de la mort del causant, un cop deduïts els deutes i les despeses de darrera malaltia i de l'enterrament o incineració; i al valor líquid que resulta d'aplicar la dita regla, s'hi ha d'afegir el dels béns donats o alienats per un altre títol gratuït atorgat pel causant en els deu anys precedents a la seva mort, excloses les liberalitats d'ús. Pel que fa a la imputació de les donacions i d'acord amb el que indica l'article 451-8.1 CCCat, són imputables a la llegítima les donacions entre vius atorgades pel causant amb un pacte exprés d'imputació, les fetes en pagament o a compte de la llegítima i, també, llevat que el causant disposi una altra cosa: *a)* les donacions fetes pel causant a favor dels fills perquè puguin adquirir el primer habitatge o emprendre una activitat professional que els proporcionï independència econòmica o personal; *b)* les atribucions en un pacte successori, les donacions per causa de mort i les assignacions de béns al pagament de llegítimes, fetes també en pacte successori, quan es facin efectives. Així mateix, el TSJC subratlla el caràcter d'institució de dret necessari que té la llegítima i distingeix les normes imperatives que afecten la computació legitimària, de les dispositives que determinen la imputació legitimària. En conseqüència, el Tribunal cassa la sentència d'apel·lació, ja que els béns que la mare de la recurrent (la causant) hagués pogut heretar del seu marit i que romanguessin en el seu patrimoni en el moment de la mort d'aquell, formen part del seu cabal relict i cap norma en permet la deducció o descompte (només es permeten les deduccions establertes pel que assenyala, com s'ha vist, l'article 451-5a CCCat). En el cas, tampoc no hi havia cap donació que pogués ser imputada a la llegítima. Per tant, es tracta de dues successions i en cadascuna d'elles la recurrent té dret a la llegítima, configurada en cada cas com un dret de crèdit de certs parents contra els hereus del causant. La causant va poder disposar d'allò rebut en herència del seu marit, però això és irrellevant perquè per a determinar l'import de la llegítima individual es parteix del valor dels béns de l'herència en el moment de

la mort del causant, i cal afegir-hi, si escau, els béns donats pel causant durant els deu anys precedents a la seva mort.

6. LLIBRE CINQUÈ DEL CODI CIVIL DE CATALUNYA: RÈGIM JURÍDIC DE LA PROPIETAT HORITZONTAL, CONFIGURACIÓ DE LA COMUNITAT I RESPONSABILITAT MANCOMUNADA, ARTICLE 553-4.1 DEL CODI CIVIL DE CATALUNYA. STSJC DEL 9 DE NOVEMBRE DE 2022

El recurs que origina la Sentència del 9 de novembre de 2022 pretenia que es declarés nul l'acord adoptat per la comunitat de propietaris d'un immoble situat a Vaquèira on coexistien elements privatis amb elements privatis destinats a ús turístic o per torns. El dit acord tenia com a objecte aprovar la derrama acordada per a fer front al descobert que havien originat els deutes que diverses societats propietàries d'alguns elements privatis tenien amb la comunitat de propietaris. Amb anterioritat, aquesta s'havia adjudicat aquests elements privatis en el procediment de constrenyiment que havia iniciat contra els propietaris morosos, en què quedà deserta la subhasta pública que s'havia anunciat.

El recurs s'adreçava a declarar nul el dit acord perquè considerava que era contrari a la responsabilitat mancomunada referida per l'article 553-4.1 CCCat, que estableix que els propietaris són titulars mancomunats tant dels crèdits constituïts a favor de la comunitat com dels deutes contrets vàlidament per a la seva gestió, d'acord amb les quotes de participació respectives. En conseqüència, els propietaris recurrents al·leguen que no han de respondre ni de la part no satisfeta per determinats comuns ni tampoc, subsidiàriament, del deute que la comunitat pugui tenir amb un tercer, derivat de l'impagament de les quotes per qui n'era responsable.

Plantejada la qüestió, el TSJC desestima el recurs i fonamenta la seva decisió en dos motius: en primer lloc, l'acord adoptat no vulnera l'article 553-4.1 CCCat, atès que preveu distribuir el pagament dels deutes en funció de la quota de participació de cadascun dels propietaris de la comunitat; en segon lloc, l'acord s'adopta malgrat els esforços de la comunitat per a accelerar el cobrament del deute originat per l'impagament de determinats propietaris i així, mitjançant la via de constrenyiment, aconseguir fons líquids per a pagar els deutes que es tenen enfront de tercers. L'adquisició dels elements privatis dels propietaris morosos ha permès extingir el deute que aquests tenien amb la comunitat, però manca fer front al pagament del deute que es té amb tercers; l'adjudicació dels elements privatis, a més, passa a ser un actiu titularitat de tots els propietaris de l'immoble i, si bé és cert que es generaran despeses relatives als elements privatis adquirits, aquests també poden incentivar ingressos que poden compensar les despeses, com ara els que es puguin obtenir del lloguer dels dits habitatges o bé de l'eventual transmissió d'aquests a tercers.

7. LLIBRE CINQUÈ DEL CODI CIVIL DE CATALUNYA: RÈGIM JURÍDIC DE LA PROPIETAT HORITZONTAL, IMPUGNACIÓ D'ACORDS I ABÚS DE DRET, ARTICLE 553-31A DEL CODI CIVIL DE CATALUNYA. STSJC DEL 28 DE SETEMBRE DE 2022 I STSJC DEL 30 DE GENER DE 2023

Ens trobem amb dues sentències que analitzen la qüestió relativa a la possibilitat d'impugnar els acords presos per la junta de propietaris si, ateses les circumstàncies, impliquen un abús de dret. Tanmateix, les sentències resolen els recursos de cassació en sentit oposat: la primera reconeix l'abús de dret en l'acord pres per la junta de propietaris; la segona, per contra, considera que l'acord pres no es pot impugnar judicialment. Vegem els detalls de cadascuna d'elles.

La Sentència del 28 de setembre de 2022 s'avé amb la sentència apel·lada i considera que l'acord adoptat per la junta de propietaris implica un abús de dret. Recordem que l'article 553-31a CCCat permet impugnar els acords de la junta de propietaris que, entre altres motius i ateses les circumstàncies, impliquen un abús de dret.

Els fets són els següents: l'any 2015 una de les parts litigants obté l'autorització que li permet modificar l'ús d'una finca (en el cas, passar de local comercial a habitatge). El projecte de reforma preveia que les conduccions de ventilació i evacuació de fums havien de transcórrer per la façana posterior de l'edifici. L'acord d'autorització s'adopta en una junta de propietaris, però el projecte de reforma no és aprovat per l'ajuntament, que el modifica i exigeix que la conducció passi pel pati interior (per on passaven, també, la resta de conduccions de l'edifici). S'informa la comunitat del canvi i es procedeix a iniciar les obres d'instal·lació de les dites conduccions (el mes de gener de 2017). Iniciades aquestes obres, la comunitat convoca una reunió d'urgència de la junta de propietaris en què s'acorda requerir, a la part que efectua les obres, que retiri la instal·lació executada. És en relació amb aquest darrer acord que una de les parts considera que s'ha produït una situació pròpia de l'abús de dret i, en conseqüència, interposa una demanda de judici ordinari on sol·licita la nul·litat del dit acord prenent com a base l'article 553-31.1a CCCat. El Jutjat de Primera Instància desestima la demanda, però l'Audiència Provincial de Barcelona estima i revoca la dita sentència i declara nul el segon acord de la comunitat de propietaris. El TSJC s'avé amb la resolució presa en apel·lació.

El primer que cal dir aquí és que el legislador català no reconeix una posició autònoma en relació amb l'abús de dret (sí que ho fa el legislador estatal *ex art. 7 Codi civil espanyol*), sinó que la prohibició de l'abús de dret està directament relacionada amb la bona fe (art. 111-7 CCCat), la qual configura un principi general que impregna tot l'ordenament jurídic. En aquest sentit, l'exercici del dret a l'empara de l'aparent legalitat externa esdevé il·lícit si es traspasa el límit que imposa la bona fe (identificada com allò que és socialment normal) i es causa un dany a un altre. En un sentit més específic i en matèria de propietat horitzontal, es concreta en l'existència d'uns límits

que condicionen l'exercici dels drets reconeguts no només en les lleis, sinó també en els títols de constitució i en els estatuts, i exigeix —com s'ha dit— una actuació aparentment correcta de la comunitat però que representa, en realitat, una extralimitació a la qual la llei no concedeix cap protecció i que causa un dany. La base d'aquest ús antisocial del dret és doble: subjectiva (l'absència d'una finalitat legítima) i objectiva (l'abús en l'exercici del dret).

El TSJC conclou que la nul·litat de l'acord obeeix a la necessitat que té la comunitat de respectar l'acord pres inicialment en què autoritzava el canvi de destí del local comercial a habitatge i, per tant, de permetre la instal·lació de les conduccions pel lloc que sigui més adequat per a complir les seves funcions i menys perjudicial per als elements comuns.

En un altre sentit, la Sentència del 30 de gener de 2023 desestima el recurs de cassació i considera que l'acord pres per la junta de propietaris no implica un abús de dret.

El supòsit de fet d'aquesta segona sentència és el següent: l'empresa propietària del local situat als baixos d'un edifici arrendat a un club social privat de fumadors va presentar una demanda contra la comunitat de propietaris del dit local perquè se l'autoritzés a adequar la sortida de fums a les exigències derivades del Pla Especial Urbanístic per a l'Ordenació Territorial dels Clubs i Associacions de Consumidors de Cànnabis a la Ciutat de Barcelona. La sortida de fums tenia dues opcions que exigien la instal·lació d'un tram de tub de deu metres sobre la coberta dels patis afectats, però l'acord de la junta de propietaris de la comunitat va denegar la dita instal·lació i l'empresa demandant va impugnar aquest acord perquè va considerar, prenent com a base l'article 553-31.1a CCCat, que implicava un abús de dret. Per contra, la comunitat al·legava que les dues opcions implicaven afectació dels elements comuns i, en conseqüència, la comunitat estava legitimada a negar l'autorització de la dita instal·lació. I, si bé el jutjat de primera instància va estimar la demanda i va deixar sense efecte l'acord de la junta de propietaris, la sentència de l'Audiència Provincial de Barcelona va estimar el recurs d'apel·lació i va revocar la sentència de primera instància perquè va considerar que la instal·lació, encara que no afectés l'estructura de l'edifici, sí que n'alterava la configuració estètica, i qualsevol alteració dels elements comuns d'una comunitat necessita l'autorització de la junta de propietaris (arg. ex art. 553-26.2b CCCat). Contra la sentència d'apel·lació, l'empresa demandant en primera instància va presentar un recurs de cassació, recurs que el TSJC desestima. El recurs s'articula a partir de dos motius: en primer lloc, la recurrent al·lega que existeix un abús de dret per part de la junta de propietaris quan li deneguen l'autorització; en segon lloc (i com a conseqüència del primer argument), aquest abús de dret, intencionat, persegueix evitar l'exercici d'una activitat autoritzada administrativament (la limitació de la qual hauria requerit la incorporació d'una clàusula estatutària, aprovada per una majoria qualificada dels propietaris, que prohibís la dita activitat en el local).

En relació amb l'abús de dret, el TSJC es fa ressò de totes les sentències que han considerat l'abús de dret com un motiu d'impugnació dels acords presos per la junta

de propietaris *ex* article 553-31.1a CCCat. En el Codi català, recorda el Tribunal, l'abús de dret no té reconeguda una posició institucional autònoma, sinó que el seu fonament és el mateix que el de la bona fe (art. 111-7 CCCat), que ha positivitzat la regla segons la qual els drets s'han d'exercir sense traspassar els límits d'un exercici normal; per tant, els drets no són absoluts, sinó que atorguen al seu titular un poder limitat, precisament, pel principi de bona fe. Concreten aquests límits la intenció de l'autor, l'objecte dels drets i les circumstàncies en què es realitzin, i si sobrepassen la normalitat del seu exercici, no troben empara en l'ordenament, s'han de fer cessar i donen dret, si escau, a la indemnització corresponent. És a dir, la prohibició de l'abús de dret exigeix una acció o una omissió que exerceix un dret preexistent i traspassa els límits normals d'aquest. En cap cas, però, no es pot considerar que la comunitat abuseja del seu dret quan s'oposa que s'alterin els elements comuns en benefici exclusivament d'un dels comuners i, per tant, fa un ús lícit del dret que li atorga la normativa catalana en matèria de drets reals. El Tribunal situa l'accent en les circumstàncies concurrents dels acords adoptats per tal de valorar si impliquen o no un abús de dret. La instal·lació que permetria la sortida de fums tindria un impacte visual i estètic rellevant i suposaria una modificació d'un element comú que necessita, per tant, l'autorització de la junta de propietaris, com s'ha dit. El Tribunal també es planteja, finalment, quin és el grau d'afectació de la configuració exterior de la finca comunitària i, en conseqüència, el perjudici estètic, per tal de valorar si la posició de la comunitat pot considerar-se o no abusiva. En relació amb això, el TSJC fa una distinció entre elements privatis i elements comuns. Sobre aquests últims, destaca que l'ús i el gaudi que se'n faci s'han d'adaptar a la destinació que estableixin els estatuts o a la que resulti normal i adequada a la seva naturalesa, sense perjudicar l'interès de la comunitat. En tot cas, qualsevol obra que faci un propietari sobre un element privatiu que pugui alterar un element comú, exigeix l'acord de la junta de propietaris. Que l'alteració de la configuració exterior és un element comú que requereix aquesta autorització, és clar per al Tribunal. La configuració exterior de l'edifici comunitari és la que resulta de l'aparença original de tots els seus elements comuns i així ho palesa el Tribunal per a concloure que el perjudici estètic que podria ocasionar la instal·lació del tram de tub és innegable i s'accentua més en un edifici com el que és objecte de cassació, que s'ubica en una de les vies principals de Barcelona, per la qual cosa acaba desestimant, doncs, el recurs presentat.

8. LLIBRE CINQUÈ DEL CODI CIVIL DE CATALUNYA: RÈGIM JURÍDIC DE LA PROPIETAT HORIZONTAL, NECESSITAT D'ESTAR AL CORRENT DEL PAGAMENT DE DEUTES I IMPUGNACIÓ DELS ACORDS PRESOS PER LA JUNTA DE PROPIETARIS, ARTICLE 553-31.3 DEL CODI CIVIL DE CATALUNYA. STSJC DEL 20 D'OCTUBRE DE 2022

El recurs que origina aquesta sentència pretén que es declari, en relació amb la impugnació judicial d'un acord adoptat per la junta de propietaris d'una comunitat de veïns, que l'article 553-31.3 CCCat permetria que la consignació de l'import relatiu als deutes amb la comunitat no hagi de ser prèvia a l'acció d'impugnació judicial, sinó que valdria la feta posteriorment de manera cautelar.

La norma de l'article 553-31.3 CCCat va ser introduïda arran de la modificació del llibre cinquè operada per la Llei 5/2015, del 13 de maig, de modificació del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals. La reforma pretenia, entre altres qüestions, resoldre els dubtes interpretatius que plantejava el dit article i s'inclinava en la necessitat de permetre que les comunitats de propietaris puguin cobrar legítimament els deutes dels copropietaris que les integren.

El TSJC conclou que el propietari que vulgui impugnar un acord de la comunitat ha d'estar al corrent del pagament dels deutes vençuts en el moment de l'adopció de l'acord que es pretengui impugnar judicialment; per tant, l'accent se situa en el moment de venciment del deute, i no en el moment en què la comunitat decideix reclamar-lo formalment. Pel que fa a la consignació, cal entendre-la feta en concepte de pagament, i no *ad cautelam*. En conseqüència, el Tribunal resol que el requisit exigít per la norma és que s'estigui al corrent del pagament o que s'hagi consignat allò que es deu, i recorda que els acords de la junta són d'executabilitat immediata (arg. *ex art. 553-32.1 CCCat*). Per a acabar, el TSJC desestima el recurs de la part recurrent perquè resol que la interpretació que aquella vol fer de la norma no escau amb la valoració correcta que cal fer-ne.